

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Lenkou Oulíkovou ve věci

žalobce: **JUDr. M. V.**, IČO: x,
sídlem x,
zastoupený advokátem JUDr. Janem Zůbkem,
sídlem Budečská 851/28, Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**,
sídlem Zborovská 81/11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2019, č. j. 160591/2019/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2019, č. j. 160591/2019/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jana Zůbka, advokáta.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Městského úřadu Votice (dále jen „městský úřad“) ze dne 9. 1. 2019, č. j. 1124/2019/SD-JH (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), ve výroku tak,

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

že uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky x, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť dne 12. 2. 2018 v 10:26:33 hodin na silnici č. x v obci M., ve směru na T., byla nezjištěnému řidiči motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky x, v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, naměřena automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy rychlost 65 km/h, po odečtu tolerance 62 km/h. Nezjištěný řidič tak překročil maximální dovolenou rychlost jízdy v obci o 12 km/h (po odečtu tolerance měřicího zařízení), čímž porušil povinnosti stanovené v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Za výše uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou 1 000 Kč. Ke změně výroku žalovaný přistoupil z důvodu nedostatečné specifikace přestupkového jednání, kterým byla porušena pravidla silničního provozu. V ostatních částech prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Žalobce namítá, že měření nebylo provedeno správně. Z protokolu o měření vyplývá, že šlo o úsekové měření. Radar měří a počítá průměrnou rychlost, jakou se vozidlo pohybuje v úseku dlouhém 194,3 metrů. Předmětné vozidlo mělo tuto vzdálenost urazit za 10,673 sekundy. Z protokolu neplyne, kde se nachází konec úsekového měření. Nelze tedy zjistit, který bod v pořadí druhá kamera snímá, zejména, zda se nachází právě ve vzdálenosti 194,3 metru od prvního bodu. Z důvodu absence vyznačení úseku na vozovce nelze ověřit vzdálenost, kterou vozidlo ujelo. Pokud správní orgány nebyly schopny vyvrátit takové pochybnosti, bylo na místě aplikovat zásadu *in dubio pro reo*. Žalovaný se s námitkou nesprávného měření vypořádal tím, že pokud by neprobíhalo v souladu s návodem k použití a naskytla by se chyba, radar by ji vyhodnotil a měření předčasně ukončil jako neplatné. Tento závěr však nemá podklad v provedeném dokazování a nelze jej označit za notoriету, a proto ho žalobce považuje za nepřezkoumatelný. Žalobce má za to, že tyto závěry lze uplatnit pouze k bodovému měření rychlosti. Chybí-li na vozovce označení konce měřeného úseku, není jisté, zda zařízení snímá místo vzdálené 194,3 m. Žalobce má za to, že se příčná čára ohraničující konec měřeného úseku nachází na jiném místě vozovky, což by znamenalo nesprávnost měření, nebo na vozovce zcela chybí, což vyvolává nejistotu o správnosti měření, které postrádá prvek vizuální kontroly. Žalobce dodal, že v době podání žaloby se na vozovce značka označující konec měřeného úseku nachází a nechybí ani na jiných místech, kde se úsekové měření provádí.
3. Žalobce dále namítá nezákonnost měření rychlosti, neboť ze správního spisu není zřejmé, zda měřicí zařízení použila Městská policie V., nebo společnost G. CZ, spol. s r.o. (dále jen „G. CZ“), která jí výsledky pouze oznámila. Uvádí, že z míst veřejně přístupných je oprávněna pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy pouze obecní a městská policie a Policie České republiky. Žalobce se domnívá, že důkaz o přestupku spáchaném řidičem automobilu registrační značky x, který je založen na použití automatizovaného technického prostředku bez obsluhy používaného při dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích, je nezákonný, byť by byl provozován Městskou policií V.. Obecní a městská policie je sice dle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii oprávněna z míst veřejně přístupných pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy, avšak pouze tehdy,

pokud jiný zákon výslovně stanoví obecní policii úkol, k jehož splnění je pořízení takového záznamu nezbytné, přičemž oprávnění k pořízení takového záznamu je i v tomto případě vždy poměřováno principem proporcionality. Podle § 79a zákona o silničním provozu je obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel výhradně na místech určených Policií České republiky, a to pouze v souvislosti s tzv. příkazním řízením na místě ve smyslu § 124 zákona o silničním provozu a výlučně ve vztahu ke skutkovým podstatám přestupků uvedených v § 125c odst. 1 písm. f) bodech 3 a 4 zákona o silničním provozu. Současná právní úprava dle žalobce vylučuje provozování kamerového záznamu jakožto automatizovaného technického prostředku bez obsluhy obecní a městskou policií pro účely dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích bez ztotožnění řidiče motorového vozidla bezprostředně po spáchání skutku, který vykazuje znaky přestupku, v místě, kde je na základě předchozího určení Policií ČR měření prováděno. Tento výklad žalobkyně dovozuje z věty druhé § 79a zákona o silničním provozu, podle které zjišťování rychlosti probíhá formou „měření“ v místě určeném Policií ČR, tedy v terénu, nikoli vzdáleně např. z kanceláře, a z toho, že dle § 73 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) není obecní policie orgánem oprávněným k oznamování přestupku. Provozování kamerového systému obecní nebo městskou policií pro účely detekování provozovatelů vozidla, kteří nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, není legitimní, neboť slouží především k represivním účelům a jeho primárním cílem je zvýšení příjmů rozpočtů obcí, o čemž svědčí to, že mnohé obce a města neplní důsledně povinnosti vyplývající z § 24b odst. 2 zákona o obecní policii.

4. Žalobce rovněž namítá, že měření a na ně navazující správní řízení o přestupku není objektivní. Poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně spolupráce obcí a soukromoprávních subjektů a tlaku na co největší množství zjištěných přestupků a výnos z pokut. To vzbuzuje pochybnosti o objektivnosti zjišťování a projednávání přestupků. V daném případě nebyla participace soukromé společnosti na prospěchu z provozu měřicího zařízení potvrzena ani vyvrácena. Žalobce uvádí, že si vyžádal od města V. smluvní dokumentaci k provozování radaru, která však pochybnosti žalobce nerozptýlila. Poskytnutá smlouva o spolupráci ze dne 2. 1. 2018 uzavřená s G. CZ odkazovala ohledně odměny na sjednaný dodatek. Žalobci poskytnutý dodatek byl však datován ke dni 1. 2. 2017, tedy zhruba rok před tím, než byla uzavřena smlouva o spolupráci. Poukázal též na to, že v textu smlouvy chybí odstavec čl. 3.2 a první strana je odlišná od zbytku smlouvy, předloženou smlouvu tak dle žalobce tvoří nejméně dva různé dokumenty. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018-36, uvádí, že samotné pochybnosti o objektivnosti měření a přestupkového procesu jsou důvodem pro zrušení rozhodnutí, které z tohoto procesu vzešlo. Žalobce dále uvádí, že žalovaný v odvolacím řízení doplnil dokazování o listiny z internetové stránky <https://smlouvy.gov.cz/smlouva/x>, avšak neposkytl žalobci možnost se s podklady seznámit a vyjádřit se k nim před vydáním napadeného rozhodnutí, čímž porušil § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
5. Žalobce dále namítá, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení s žalobcem jako provozovatelem vozidla. Žalobce na výzvu o sdělení údajů o řidiči reagoval tím, že uvedl jméno, příjmení a bydliště řidiče. Správní orgány však neučinily dostatečné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Řidič P. G. je spolupracovníkem žalobce a z toho důvodu příležitostně užívá automobil. Jmenovaný na uvedené adrese poštu přebírá a správnímu

orgánu nic nebránilo uvedeného řidiče kontaktovat. Navíc nijak nepopírá, že by v daném místě a čase automobil řídil.

6. Žalobce též namítá, že pokuta byla uložena v nepřiměřené výši. Považuje za rozporné se zásadou legitimního očekávání, že byl dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzván k zaplacení částky 800 Kč, avšak napadeným rozhodnutím mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč, přestože nedošlo k žádné změně skutkových okolností. Správní orgány tak porušily § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce navíc považuje odůvodnění výše pokuty za nedostatečné, neboť nebyly posouzeny jeho osobní poměry, zejména skutečnost, že šlo o jeho první přestupek. Žalobce uzavřel, že absence důvodů, pro které správní orgány přistoupily ke zpřísnění původně uloženého trestu, svědčí o libovůli. Ačkoli si je žalobce vědom, že správní orgán není dříve uloženým trestem vázán, zvolený postup odporuje čl. 4 odst. 4 a čl. 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. K žalobním bodům konstatoval, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze, který je veřejně dostupný. Z něho se dle žalovaného podává, že úsek, ve kterém proběhlo měření, je pouze jedním z mnoha dílčích částí vzorce, z něhož se vypočítá rychlost. K zaměření postačuje pouze jeden pevný bod jako u měření rychloměrem namontovaným na vozidle. Ke konečnému výsledku měření může dojít pouze po projetí měřeného úseku, který je omezen objektivem snímacího zařízení. Pro podporu závěru o správnosti provedeného měření odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky č. j. 3 As 82/2012-27, č. j. 1 As 155/2014-36, č. j. 1 As 83/2013-60, č. j. 8 As 109/2014-70, a č. j. 3 As 9/2013-38). K námitce, že na vozovce chybí označení konce měřeného úseku, konstatoval, že z žádného právního předpisu neplyne povinnost vyznačit konec měření na komunikaci. Na fotografii, která je součástí protokolu z měření, je navíc příčná čára ohraničující měřený úsek viditelná. V době měření byl měřený úsek označen, měřicí zařízení bylo možné na měřený úsek zaměřit a celé měření proběhlo v souladu s předpisy. Povinnost dodržovat nejvyšší dovolenou rychlost v obci stíhá řidiče bez ohledu na označení měřeného úseku.
8. Žalovaný odkázal na důkazy týkající se umístění měřicího zařízení a oprávnění k měření, a na skutečnost, že fotografie pořízené automatizovanému technickému prostředkem jsou považovány judikaturou Nejvyššího správního soudu za privilegovaný důkaz, k čemuž odkázal na rozsudky č. j. 7 As 248/2018-39, a č. j. 8 As 310/2018-69. K dostatečnosti provedeného dokazování citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 270/2017-76 a č. j. 7 As 248/2018-39.
9. K neobjektivitě měření a odměňování společnosti G. CZ uvedl, že chybějící ustanovení ve smlouvě poskytnuté městem V. je pouhou chybou v psaní, neboť text na konci první strany a na začátku strany následující na sebe logicky navazuje. K námitkám žalobce, že žalovaný v odvolacím řízení doplnil dokazování o listiny na webových stránkách, konstatoval, že smlouvou nebyl prováděn důkaz, šlo pouze o vypořádání se s námitkou žalobce odkazem na veřejně dostupné informace. Vzhledem k tomu, že věta byla uvozena slovy „je nutné podotknout“, je patrné, že tato část odůvodnění byla uvedena pouze na okraj. Odmítl, že by žalovanému nebyla v odvolacím řízení dána možnost seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim. Žalobce byl před vydáním napadeného rozhodnutí dne 25. 11. 2019 vyzván k seznámení se s podklady pro rozhodnutí a současně mu byl zaslán souhlas policie s měřeným úsekem.

10. Žalovaný považuje kroky učiněné městským úřadem ke zjištění osoby řidiče (pachatele přestupku) za dostatečné. Žalobce byl vyzván, aby uvedl totožnost řidiče a výslovně i datum narození. Je obecně známo, že více osob může mít stejné jméno a příjmení. Pro zjištění pachatele přestupku je datum narození klíčovým údajem. Žalobce byl proto opětovně vyzván k jeho doložení, avšak na výzvu nereagoval. Ačkoli v žalobě uvádí, že údajný řidič je jeho spolupracovníkem, stále neuvedl jeho datum narození. Žalovaný má za to, že se tímto počínáním snižuje věrohodnost žalobcova tvrzení a že jde o obstrukční postup. Sdělení řidiče bez možnosti jeho identifikace je nedostatečné pro řízení o přestupku fyzické osoby, nadto z jiného státu. Správní orgány nemají procesní nástroj, jak vysvětlení od nedostatečně identifikované osoby získat, uložení pořádkové pokuty za nedostavení se k podání vysvětlení soudy ruší a předvedení osoby k podání vysvětlení „k sebeobviňování“ je hodnoceno jako protiústavní. Oznámení o osobě řidiče je následně v žalobách označováno jako podání vysvětlení, které nemůže být použito jako důkaz. Takovému jednání nelze dle žalovaného přiznat právní ochranu.
11. Pokud jde o výši pokuty, žalovaný zdůraznil, že byla uložena v mezích stanovených zákonem a odkázal na odůvodnění v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) s přihlédnutím k závěrům usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46. Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, neshledal.
13. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť žalobce s takovým postupem souhlasil, a žalovaný na výzvu soudu nevyjádřil nesouhlas, tudíž se má za to, že s takovým postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

14. Městská policie V. (dále jen „městská policie“) dne 14. 2. 2018 oznámila městskému úřadu podezření o spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu řidičem, jehož totožnost není známa, jehož se měl dopustit tím, že dne 12. 2. 2018 v 10:26:33 hodin v obci M. na silnici ve směru na T. jel vozidlem rychlostí 65 km/h (po odečtení odchylky 62 km/h) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Přestupek byl zjištěn prostřednictvím automatizovaného technického prostředku použitého bez obsluhy S. T. V., v. č. G.. Jako provozovatel vozidla registrační značky x byl označen JUDr. M. V., Ph.D., , IČO:, tj. žalobce. Součástí oznámení je i protokol o měření průměrné rychlosti zařízením ver. 1.0. Z protokolu, který obsahuje dvě fotografie vozidla reg. zn. x s údaji o měření, plyne, že vozidlo bylo měřeno v obci M. na silnici x směr T. v místě s maximální povolenou rychlostí 50 km/h dne 12. 2. 2018 v časech 10:26:22.589 hodin a 10:26:33.262 hodin na úseku o délce 194,3 metrů s časem průjezdu 00:00:10,673 s průměrnou úsekovou rychlostí 65 km/h. Součástí správního spisu je ověřovací list č. x k měřicímu zařízení S., v. č. x s umístěním v obci M. na silnici x směr T. vydaný 25. 5. 2017 s dobou platnosti ověření rychloměru do 24. 5. 2018.

15. Městský úřad dne 27. 6. 2018 doručil žalobci výzvu provozovatele vozidla k zaplacení částky 800 Kč. Současně žalobce poučil, že může oznámit údaje o totožnosti řidiče vozidla s tím, že za údaje o totožnosti považuje jméno, příjmení, datum narození, místo trvalého pobytu, případně adresu pro doručování. Závěrem uvedl, že nezjistí-li osobu pachatele, věc odloží a zahájí řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla.
16. Přípisem ze dne 3. 7. 2018 oznámil žalobce městskému úřadu, že vozidlo měl v okamžiku měření vypůjčené „P. G. (1985), bytem H. 2090, S., S. r.“. Městský úřad doručil žalobci dne 19. 7. 2018 přípis, ve kterém požádal o sdělení celého data narození řidiče, aby mohlo být jeho podání považováno za podání vysvětlení.
17. Usnesením ze dne 24. 10. 2018 městský úřad odložil věc přestupku ze dne 12. 2. 2018, neboť do šedesáti dnů nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
18. Příkazem ze dne 24. 10. 2018, č. j. 37840/2018/SD-JH, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu spáchaného z nedbalosti porušením § 10 odst. 3 téhož zákona, jehož se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky x, nezajistil, aby při jeho užití byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když dne 12. 2. 2018 v 10:26:33 hodin v obci M. na silnici x ve směru na T., jel řidič, jehož totožnost není známa, naměřenou rychlostí 65 km/h (po odečtení odchylky 62 km/h) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Současně mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč.
19. Proti příkazu podal žalobce odpor. Městský úřad oznámil žalobci, že příkaz byl podáním odporu zrušen, a poučil ho o právu vyjádřit se k podkladům. Žalobce se dne 31. 12. 2018 vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Konstatoval, že použitý rychloměr není automatizovaným prostředkem ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu; dle metodiky Ministerstva dopravy nejde o automatizovaný prostředek, pokud je na místě měření zřízeno tzv. likvidační stanoviště; před měřením nebyla umístěna dopravní značka omezující nejvyšší rychlost na 50 km/h; ačkoli proběhlo úsekové měření, nelze z podkladů seznat, kde je počátek a konec měření; ze správního spisu neplyne, že řidič naplnil všechny formální a materiální stránky přestupku a pravomoc městského úřadu přestupek projednat. Konečně namítl, že městský úřad neučinil žádný úkon směřující k projednání přestupku s řidičem.
20. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu spáchaného z nedbalosti porušením § 10 odst. 3 téhož zákona, jehož se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky x nezajistil, aby při jeho užití byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když dne 12. 2. 2018 v 10:26:33 hodin v obci M. na silnici x ve směru na T. jel řidič, jehož totožnost není známa, naměřenou rychlostí 65 km/h (po odečtení odchylky 62 km/h) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. V odůvodnění se městský úřad vyjádřil k uplatněným námitkám. Uvedl, že žalobce byl upozorněn na možnost sdělit totožnost řidiče vozidla. Uvedl pouze jméno, příjmení, rok narození a adresu. Byl proto vyzván, aby doplnil celé datum narození, jinak nelze jeho podání považovat za podání vysvětlení. Jelikož žalobce na výzvu nereagoval, neměl městský úřad možnost zjistit pachatele přestupku, a proto věc odložil. K námitce, že není patrný začátek a konec měření, konstatoval, že začátek úseku měření je označen dopravní značkou

„měření rychlosti“, a počátek i konec měřicího úseku v délce 194,3 m je označen vodorovným dopravním značením. Pravomoc městské policie provádět měření je založena souhlasem Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „policie“) ze dne 10. 6. 2010. Uvedl, že spáchání skutku vykazujícího znaky přestupku dle § 125v odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu je doloženo oznámením o podezření ze spáchání přestupku, protokolem o měření a kopií ověřovacího listu. Spáchání přestupku provozovatele vozidla registrační značky x evidovaným v centrálním registru vozidel je dále prokázáno výzvou provozovateli vozidla a usnesením o odložení věci. S odkazem na § 125f odst. 2 a odst. 5 zákona o silničním provozu konstatoval, že neměl dostatečné důkazy k prokázání přestupku, a proto věc odložil. Z tohoto důvodu nastoupila na řadu objektivní odpovědnost provozovatele vozidla. Výši uložené pokuty odůvodnil tím, že dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu se pro určení výše pokuty použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. V daném případě šlo o přestupek dle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona, za který lze uložit pokutu v rozmezí 1 500 až 2 500 Kč. Konstatoval, že zohlednil kritéria uvedená v § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky. Nezjištěný řidič se dopustil závažného jednání, jímž ohrozil zájem na bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Zohlednil, že k přestupku došlo na frekventovaném místě na hlavní silnici vedoucí přes obec M., která je celodenně využívána nejen řidiči vozidel, ale i cyklisty a chodci. Pokuta byla uložena zejména v souladu se zásadou prevence.

21. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které na výzvu prostřednictvím zmocněnce doplnil. Odvolací námitky jsou shodné s žalobními body. Nad rámec žalobních bodů uvedl, že mu nebyl dán prostor k seznámení se se souhlasem policie ze dne 10. 6. 2010. K odvolání přiložil smlouvu o spolupráci uzavřenou dne 2. 1. 2018 mezi M. V. a společností G. CZ a Přílohu č. 1 ke smlouvě o spolupráci ze dne 1. 2. 2017.
22. Žalovaný dne 25. 11. 2019 vyrozuměl zmocněnce žalobce, že doplnil spisovou dokumentaci o „*Žádost o souhlas s určenými úseky měření rychlosti MP V.*“ ze dne 10. 6. 2010, kterou mu zaslal. Současně ho vyzval, aby ve lhůtě 5 dnů od doručení využil možnosti nahlédnout do spisu a seznámit se s podklady pro rozhodnutí. V případě, že tak neučiní, žalovaný vydá rozhodnutí o odvolání. Z žádosti o souhlas vyplývá, že městský úřad požádal o souhlas určením úseků měření rychlosti městskou policií na místech uvedených v žádosti, mj. na silnici x v obci M.. Provádění kontrol dodržování rychlosti měřením radarem a úsekovým měřením rychlosti městskou policií s cílem zajištění dodržování zákona o silničním provozu a ochrany účastníků silničního provozu bylo odůvodněno dřívějšími zkušenostmi s nedodržováním stanovené rychlosti v těchto místech. Policie s tímto vyjádřila souhlas dne 10. 6. 2010.

O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V odůvodnění konstatoval, že žalobce byl městským úřadem neúspěšně vyzván ke sdělení celého data narození tvrzeného řidiče. Žalobce až v odvolání uvedl, že označený řidič je jeho spolupracovníkem a z toho důvodu příležitostně užívá jeho automobil, na uvedené adrese poštu přebírá. Z toho lze dle žalovaného usuzovat, že žalobci byl údaj o datu narození znám a z neznámých důvodů ho městskému úřadu neposkytl. Žalovaný shledal, že městský úřad učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalovaný se ztotožnil s městským úřadem, že závěr o spáchání přestupku je dostatečně bez důvodných pochybností zjištěn na základě radarového snímku, který zachycuje vozidlo včetně

registrační značky, naměřené rychlosti, směru vozidla, data a času měření. Přestupek byl spáchán a fotografie ze záznamu o přestupku nevyvolává pochybnosti o správnosti provedeného měření. Měření proběhlo v souladu se zákonem v automatizovaném režimu bez obsluhy měřidlem, jehož vlastnosti byly ověřeny, a presumuje se tedy správnost měření. Žalovaný doplnil, že byly naplněny všechny znaky objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek. Z „*Žádost[i] o souhlas s určenými úseky měření rychlosti MP Votice*“ plyne, že měření probíhalo v určeném úseku automatickým prostředkem bez obsluhy na základě smlouvy o spolupráci uzavřené mezi společností G. CZ a městem V., která je veřejně dostupná na <https://smlouvy.gov.cz/smlouva/4570224>. Ohledně naplnění skutkové podstaty přestupku řidičem poukázal na obsah správního spisu, ze kterého je zřejmé naměření rychlosti 62 km/h (již po odečtení odchylky) v obci, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Ve vztahu k pochybnostem žalobce týkající se rychloměru doplnil, že žádný právní předpis nedefinuje, co se rozumí automatizovaným prostředkem používaným bez obsluhy. Jde zejména o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatizovaného technického prostředku je dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy. Při rozlišování mezi automatizovanými a manuálně obsluhovanými technickými prostředky je pak podstatné pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního nutná součinnost lidské obsluhy. O tom, že předmětný rychloměr byl skutečně stacionárním, svědčí záznam o přestupku, v němž je uvedeno, že měření proběhlo v automatizovaném režimu měření. Součástí listinných důkazů, ze kterých městský úřad vycházel, je radarový záznam o přestupku a kopie ověřovacího listu. Z radarového záznamu o přestupku vyplývá, že režim měření je automatizovaný. Údaj, o který režim měření jde, je automaticky generován v popisu radaru, který je součástí radarového záznamu. Tím, že ověřovacím listem bylo prokázáno, že radar s totožným výrobním číslem měřidla jako ten, který měřil v inkriminovanou dobu spáchání přestupku, byl ověřený, presumuje se správnost jím poskytovaných (automaticky generovaných) informací. Ověřovací list vydaný oprávněnou osobou garantuje funkčnost a přesnost radaru po dobu v ověřovacím listu uvedenou. Tvrzený ekonomický zájem nemůže mít sám o sobě vliv na správnost naměřených rychlostních hodnot přístrojem a radar je pravidelně kalibrován za účelem ověření správnosti provedeného měření. Pokud by měření neprobíhalo v souladu s návodem k použití a byla by v měření chyba, radar by ji sám nahlásil pod číslem manuálu. Pokud rychloměr vyhodnotí chybu, měření předčasně ukončí jako neplatné a pro případy, kdy by mohlo dojít ke zkreslení měření, počítá s odchylkou měřícího zařízení. Existují tedy pouze snímky s reálnou rychlostí daného vozidla, v opačném případě se žádné snímky neuloží a rychlost se nezměří. To, že městská policie postupovala v součinnosti s policií a měřila rychlost na tzv. „určeném úseku“, vyplývá z žádosti odsouhlasené policií dne 10. 6. 2010. Citací rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 107/2018-36 poukázal na to, že po městské policii nelze požadovat, aby zaměstnávala techniky schopné instalace a nastavení stacionárních měřících zařízení. Je proto přípustné, aby instalaci a nastavení prováděl externí subjekt. Konstatoval, že je nutné podotknout, že G. CZ není hmotně zainteresována na postihu řidičů za spáchané přestupky, neboť dle veřejně dostupné smlouvy uzavřené dne 1. 2. 2017 mezi G. CZ a městem V. dostupné na adrese <https://smlouvy.gov.cz/smlouva/4570224> náleží

společnosti měsíční odměna 20 000 Kč bez DPH bez ohledu na množství postihů, které automatizovaný technický prostředek zaznamená. Působnost městské policie v obci M. vychází z veřejnoprávní smlouvy ze dne 17. 7. 2006, která je veřejně dostupná, a to i na uvedených internetových stránkách. K námitce, že z fotografií neplyne konec měřeného úseku, uvedl, že oprávnění měřit rychlost není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Z obsahu správního spisu vyplývá, že k deliktárnímu jednání došlo na místě určeném policií a jednání bylo zachyceno silničním radarovým rychloměrem. Přestupek byl zjištěn zcela dostatečně. Pokud jde o výši pokuty, ztotožnil se s odůvodněním městského úřadu, který zohlednil jako přitěžující okolnost, že přestupek byl spáchán na frekventované komunikaci v obci, a dále poukázal na to, že k překročení rychlosti došlo o 12 km/h.

Posouzení žalobních bodů

23. Soud se nejprve zabýval námitkou, že řízení bylo vedené nezákonně z důvodu nesplnění podmínek pro zahájení řízení o přestupku provozovatele ve smyslu § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle žalobce měl městský úřad k dispozici informaci o totožnosti skutečného řidiče, avšak neučinil žádný krok k jeho zjištění.
24. Podle § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu příslušný správní orgán přestupek podle odstavce 1 téhož ustanovení projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
25. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek řidiče. Určitá „přednost“ odpovědnosti řidiče za přestupek je patrná i z ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, dle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, či ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 As 33/2018-37).
26. Provozovatel vozidla může zabránit zahájení tohoto řízení, pokud správnímu orgánu na výzvu podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu sdělí údaje o totožnosti řidiče v době spáchání přestupku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35). Správní orgán musí na základě sdělení provozovatele učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Pokud nebude jednoznačně zjištěn řidič vozidla v době spáchání přestupku, může správní orgán zahájit řízení o přestupku podle § 125f a násl. zákona o silničním provozu.
27. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, Nejvyšší správní soud obecně uvedl, že by bylo „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. (...) pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, (...) je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“ K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018-22, uvedl, že „v prvním

případě se tedy jedná o kategorii těch provozovatelů vozidla, kteří na výzvu správního orgánu vůbec neuvedou konkrétního přestupce, případně o něm nesdělí dostatečné množství osobních údajů, aby jej bylo možné identifikovat a kontaktovat; provozovatel totiž musí poskytnout alespoň takové informace, jejichž znalost je nezbytná pro vyhledání dané osoby v příslušných evidencích správních orgánů.“ V rozsudku ze dne 9. 1. 2019, č. j. 8 As 235/2018-29, Nejvyšší správní soud za situace, kdy provozovatel vozidla uvedl pouze jméno a příjmení řidiče s tím, že bližší informace nezná a správní orgán si je má zjistit sám, naznal, že „pověřená úřední osoba nemohla provést lustraci označené osoby, jelikož centrální registr obyvatel požaduje vyplnění údaje o datu narození nebo rodném čísle, kterými správní orgán nedisponuje. (...) Na základě sdělených údajů tudíž nebylo možné označenou osobu ztotožnit a magistrát vydal usnesení o odložení věci. Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány splnily podmínky pro projednání správního deliktu provozovatele vozidla stanovené v § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu (...) údajem potřebným pro účely obvyklé lustrace v centrálním registru obyvatel je datum narození, resp. pro účely doručení písemnosti adresa bydliště. Ani jeden z těchto údajů stěžovatel nesdělil, byť k tomu byl vyzván. Jistě nelze vyloučit, že za určitých okolností může ke ztotožnění osoby stačit uvedení údajů v omezenějším rozsahu, v projednávané věci však nic nenasvědčuje tomu, že by ztotožnění bylo na základě stěžovatelem sdělených údajů možné. Nejvyšší správní soud proto v souladu se svou již existující judikaturou setrvává na tom, že po správních orgánech nelze vyžadovat činění rozsáhlých kroků ke zjištění pachatele přestupku, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 téhož zákona zjevně nevede k nalezení a usvědčení pachatele přestupku.“ V případě, kdy provozovatel vozidla poskytne dostatečné množství identifikačních údajů, na jejichž základě správní orgán sděleného řidiče vyzve k podání vysvětlení, a označený řidič nereaguje, je třeba zohlednit konkrétní skutkové okolnosti, aby bylo možné uzavřít, zda byla činnost ze strany správního orgánu dostatečná, přičemž je třeba důsledně odlišovat případy, které prokazatelně naplňují znaky obstrukčního jednání ze strany provozovatele vozidla, resp. jeho opakovaně takto jednajících zástupců, od případů, v nichž ke zneužití práva zjevně nedochází (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018-22, bod 13, a v něm citovanou judikaturu). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016-44, je třeba „rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) překážku pro uložení správního deliktu provozovateli vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nevytvářejí. (...) Nejvyšší správní soud se tedy nemůže ztotožnit s argumentací stěžovatele o tom, že provozovatel vozidla neodpovídá za to, zda označený řidič je kontaktní a spolupracuje se správním orgánem. Z ustanovení § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu i s přihlédnutím k ustálené judikatuře, která jej vykládá, totiž lze dovodit, že skutečnost, že nekontaktnost, oprávněné odeprání výpovědi apod. na straně označené osoby zabránilo zjištění skutečností odůvodňujících zahájení přestupkového řízení proti konkrétní osobě, jde k tíži provozovatele vozidla. Tomu samozřejmě musí předcházet reálná snaha správního orgánu o ztotožnění osoby podezřelé z přestupku, má-li k tomu správní orgán nezbytné indicie. Nicméně tato „pátrací“ povinnost neplatí (respektive je oslabena) tam, kde se ukáže, že krok provozovatele, spočívající v označení osoby údajného řidiče, je pouhou procesní obstrukcí bez reálného obsahu. V tomto směru jsou přitom velmi významným ukazatelem zkušenosti správních orgánů z jejich správní činnosti s postupem konkrétního provozovatele vozidla, popřípadě jím zvoleného zmocněnce v jiných

řízení, přičemž samozřejmě musí být zvažena jejich relevance s ohledem na konkrétní průběh řízení v té které věci.“ V případě nejružnějších obstrukčních praktik je tedy skutečně namístě nečinit takové procesní úkony, které se s ohledem na povahu sdělených informací, dřívější poznatky z úřední činnosti či jednání samotných provozovatelů vozidel jeví jako zcela neefektivní, bezúčelné či nehospodárné.

28. V posuzovaném případě je sporné, zda žalobce městskému úřadu sdělil dostatek informací o osobě řidiče. Žalobce v daném případě uvedl kromě jména a příjmení tvrzeného řidiče též rok jeho narození a adresu bydliště (na Slovensku). I když žalobce městskému úřadu přes výzvu nesdělil den a měsíc narození, městský úřad mohl provést lustraci v centrálním registru obyvatel za použití sdělených údajů (jména, příjmení a roku narození), kterou systém základních registrů umožňuje, což dle obsahu spisu neučinil. Pokud by šlo o státního příslušníka Slovenské republiky, nemusel by být v registru obyvatel veden (§ 17 *a contrario* zákona č. 111/2009 Sb., o základních registrech, ve znění pozdějších předpisů), a tedy dohledatelný ani po zadání všech městským úřadem požadovaných údajů. Názor žalovaného prezentovaný ve vyjádření k žalobě, že více osob může nést stejné jméno a příjmení, je sice obecně známý, nicméně žalobce sdělil městskému úřadu též adresu bydliště a rok narození. Ze správního spisu neplyne, že by správní orgán vyvinul aktivitu ke zjištění, zda existuje více osob s těmito údaji, a že by z toho důvodu nemohl označeného řidiče kontaktovat. Žalobce naopak poskytl dostatečné množství identifikačních údajů, na jejichž základě mohl správní orgán sděleného řidiče vyzvat k podání vysvětlení. Nic nenásvědčuje tomu, že by ztotožnění řidiče nebylo na základě žalobcem sdělených údajů možné. Uvedená adresa nebyla adresou fiktivní a nic nenaznačovalo, že by označená osoba nemohla být na dané adrese kontaktována, resp. že by sdělení údajů o osobě řidiče bylo pouhou procesní obstrukcí žalobce bez reálného obsahu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze konstatoval, že pokud žalobce v odvolání uvedl, že řidič je jeho spolupracovníkem, lze z toho usuzovat, že celé jeho datum narození zná a nereagování na výzvu městského úřadu bylo bezdůvodné. Uzavřel, že městský úřad učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Soud se s tímto závěrem neztotožňuje. Soud neshledal, že by se žalobce tím, že k výzvě městského úřadu, neuvedl den a měsíc narození osoby, která měla dle jeho sdělení vozidlo řídit, dopustil obstrukčního jednání, které by zbavovalo městský úřad povinnosti učinit jakékoli další kroky ke zjištění řidiče. Nelze přehlédnout, že městský úřad ve výzvě ani v prvostupňovém rozhodnutí a poté ani žalovaný v napadeném rozhodnutí nevysvětlili, proč považovali poskytnutí těchto údajů za nezbytné, aby bylo možné podání žalobce považovat za podání vysvětlení dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, resp. vyzvat označenou osobu k podání vysvětlení. Ze zákona o silničním provozu neplyne, jaké konkrétní údaje o totožnosti řidiče má provozovatel vozidla správnímu orgánu sdělit, resp. jaké údaje k určení totožnosti je povinen provozovatel znát [§ 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu]. Nelze přehlédnout, že například i v občanském soudním řízení postačí zásadně účastníky fyzické osoby označit jménem, příjmením a bydlištěm, další údaje je třeba uvést pouze tehdy, je-li to nezbytné k jejich jednoznačné identifikaci, zejména k odlišení od jiné fyzické osoby, např. proto, že v bydlišti bydlí více osob stejného jména a příjmení. Pro tento případ však správní orgány disponovaly též rokem narození. Absence dne a měsíce narození nemůže vést správní orgány k rezignaci na povinnost učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17). Žalobce jako provozovatel vozidla označil za řidiče osobu, k níž sdělil údaje, které zpravidla umožňují osobu dostatečně a nezaměnitelně identifikovat (jméno, příjmení,

rok narození a bydliště) a vyzvat k podání vysvětlení, přičemž tvrzení žalobce, že vozidlo řídila označená osoba, se nejeví a priori nevěrohodné. Ze správního spisu neplyne, že by městský úřad vyvinul jakékoli úsilí ke kontaktování údajného řidiče. Bylo proto předčasné věc bez dalších kroků odložit. Nešlo o situaci, kdy by sdělení údajů žalobcem k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nemohlo vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku, přičemž správní orgán měl reálnou příležitost zjistit přestupce, aniž by musel provádět „rozsáhlou detektivní činnost“. V projednávaném případě tak měl městský úřad po sdělení totožnosti řidiče provést úkon reálně směřující ke zjištění pachatele přestupku, resp. měl se zejména pokusit takto označeného řidiče kontaktovat a vyzvat k podání vysvětlení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j. 8 As 243/2017-36). Pokud namísto toho v rozporu s § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu zahájil řízení o přestupku s žalobcem jako provozovatelem vozidla, pochybil, a aproboval-li následně správnost tohoto postupu žalovaný, nemůže jeho rozhodnutí obstát. Námitka je proto důvodná.

29. Žalobce dále namítal, že měření nebylo provedeno správně, neboť z protokolu neplyne, kde se nachází konec úsekového měření. Dle žalobce tak nelze zjistit, který bod druhá kamera snímala, zejména, zda se nacházel právě ve vzdálenosti 193,4 metrů od prvního bodu. Vytýkal žalovanému, že vypořádání odvolací námitky tím, že pokud rychloměr vyhodnotí chybu, měření ukončí jako neplatné a pro případy, že by mohlo dojít ke zkreslení, počítá s odchylkou, nemá podklad v provedeném dokazování, a toto tvrzení tak nelze přezkoumat.
30. V daném případě šlo o tzv. úsekové měření rychlosti provedené rychloměrem S. T. V., přičemž žalovaný s odkazem na listiny (zejména radarový záznam a ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 14. 11. 2014, č. 8012-OL-70237-17) odůvodnil závěr, že měřicí zařízení při měření rychlosti vozidla žalobce fungovalo jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, což je v souladu též s oznámením městské policie o podezření ze spáchání přestupku, přičemž ani žalobce tento závěr nikterak nezpochybňuje. Obava žalobce, že k měření rychlosti nemuselo dojít v měřeném úseku, pro který byl rychloměr ověřen, jenom z toho důvodu, že na jednom ze snímků není vidět koncová příčná čára, je mylná. Soud předně nesouhlasí s názorem žalobce, že by koncová čára nebyla na snímku viditelná. I když se na první pohled může zdát, že koncová čára na pořízeném snímku absentuje, není tomu tak. Příčná podélná čára je rozpoznatelná přímo na úrovni údaje o datu, času a rychlosti měření, který ji částečně překrývá, a je přerušena díky tomu, že se nad její úroveň nachází měřené vozidlo. Z fotografie je patrné, že nejde o přeškrtnutí údajů, nýbrž o vyobrazení na vozovce, neboť takové přeškrtnutí by jistě nekopírovalo měřené vozidlo. Nicméně ani případná absence koncové čáry na vozovce, resp. skutečnost, že není na snímku zachycena, sama o sobě relevantně nezpochybňuje správnost úsekového měření. Z logiky principu úsekového měření rychlosti plyne, že rychloměr je umístěn a fixován na stále stejných místech, včetně kamer pořizujících fotodokumentaci projíždějících vozidel, a to ať už na začátku měřeného úseku nebo na jeho konci (srov. obdobně rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2. 4. 2019, č. j. 30 A 91/2017-117). Skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu, pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na obviněném, aby své tvrzení relevantně podložil (srov. § 52 správního řádu). K tomu lze odkázat např. na

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35. V daném případě byl skutkový stav, pokud jde o rychlost vozidla v daném úseku, dostatečně zjištěn záznamem pořízeným silničním radarovým rychloměrem typu S. T. V. výrobní číslo x obsahujícím fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření (čas, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti, časový interval a úsekovou rychlost). Ve správním spise je obsažena kopie ověřovacího listu měřicího zařízení včetně informace, že doba platnosti ověření rychloměru končí dne 24. 5. 2018. Měření rychlosti proběhlo dne 12. 2. 2018, tedy v době platnosti ověření. Žalovaný doplnil dokazování o souhlasné stanovisko policie k žádosti městského úřadu o souhlas s určenými úseky měření rychlosti Městskou policií Votice ze dne 10. 6. 2010, jímž ověřil, že k měření došlo na určeném úseku (obec M., silnice x.). Žalobci byla dána možnost se s tímto podkladem seznámit a vyjádřit se k němu. Oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla s údaji o provedeném měření a ověřovací list silničního rychloměru představují dostatečný základ pro zjištění skutkový stav, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Nelze též přehlédnout, že v daném případě byl rychlostní limit překročen dosti výrazně. Tvrzení žalobce o absenci označení konce měřeného úseku výsledky měření získané ověřeným měřicím zařízením relevantně nezpochybnil. Rovněž judikatura Nejvyššího správního soudu považuje oznámení o přestupku, záznam z rychloměru (včetně rychloměru S. T. V.) s fotografií měřeného vozidla, údaje o měření a ověřovací list rychloměru zásadně za dostatečné podklady k prokázání skutkového stavu věci (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2019, č. j. 8 As 270/2017-76, ze dne 23. 8. 2018, č. j. 7 As 248/2018-39, či ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56). Soud shodně s žalovaným má za to, že právě skutečnost, že pro rychloměr bylo vydáno ověření dle zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, a § 7 vyhlášky č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, a měření bylo provedeno v době platnosti ověření, je pro danou věc klíčové, neboť po tuto dobu lze předpokládat, že měřidlo má požadované metrologické vlastnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-41, či rozsudek ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017-42). Soud s ohledem na výše uvedené nepřisvědčil námitce žalobce, že by v projednávané věci existovaly pochybnosti o výsledku úsekového měření vyvolané absencí označení konce úseku měření. Soud nicméně souhlasí s žalobcem v tom, že konstatování žalovaného, že pokud by měření neprobíhalo v souladu s návodem k použití a byla v měření chyba, radar by ji sám nahlásil pod číslem manuálu a měření předčasně ukončil jako neplatné, nemá podklad ve správním spise, nicméně s ohledem na výše uvedený názor nejde o vadu s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud dodává, že pokud žalovaný ve vyjádření k žalobě poukazuje na to, že návod je veřejně dostupný na internetu, pak tato skutečnost nečiní z obsahu internetové stránky skutečnost obecně známou (viz např. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 30/2009-70).

31. Žalobce dále namítal, že ze správního spisu není zřejmé, zda měření provedla společnost G. CZ či městská policie a současně zpochybňoval pravomoc městské policie provádět měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy.
32. Podle § 79a zákona o silničním provozu platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je Policie České republiky a obecní policie oprávněna měřit

rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.

33. Soud předně uvádí, že na základě obsahu spisu, zejména oznámení o přestupku a policií schválené žádosti městské policie o souhlas s určenými úseky měření rychlosti ze dne 10. 6. 2010 nemá pochyb o tom, že měření rychlosti prováděla v určeném úseku městská policie, byť pro ni některé činnosti vykonávala třetí osoba – G. CZ. Soud souhlasí se žalovaným, že instalace a nastavení stacionárních měřících zařízení, jakož i údržba software a hardware těchto zařízení, které jinak užívá obecní policie, mohou provádět třetí osoby. Není však přípustné, aby takováto třetí osoba měla jakýkoliv hmotný zájem na výsledcích měření stacionárního zařízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018-36).
34. Nelze přisvědčit námitce žalobce, že pravomoc k měření rychlosti dle zákonného zmocnění v § 79a zákona o silničním provozu je pro obecní policii zakotvena pouze formou měření na místě. Z tohoto ustanovení vyplývá pravomoc obecní policie měřit rychlost vozidel na místech určených Policií České republiky. Z § 79a zákona o silničním provozu, které zakládá zákonné zmocnění k provádění měření, ani z jiného zákonného ustanovení neplyne způsob, kterým může Policie České republiky či obecní policie měření provádět. Je čistě na Policii České republiky či obecní policii, jakým způsobem tak učiní, přičemž § 24b zákona o ji opravňuje k pořizování obrazových či jiných záznamů z míst veřejně přístupných. Tento názor zaujímá i odborná literatura, v níž se uvádí: „*S měřením rychlosti často souvisí pořizování záznamu z měřícího zařízení, zpravidla obrazového. Policie České republiky, respektive obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu služebního úkonu či služebního zákroku, respektive zákroku nebo úkonu. Jsou-li k pořizování těchto záznamů zřízeny stále automatické technické systémy, je Policie České republiky, respektive obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit (viz § 62 zákona č. 273/2008 Sb., respektive § 24b zákona č. 553/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Zákon o silničním provozu nicméně nevyžaduje, aby místa měření rychlosti prostřednictvím automatizovaných systémů byla zvláštním způsobem označena (...).*“ (komentář k § 79a in Bušta. P., Kněžínek. J., Zákon o silničním provozu. Komentář. Praha: Wolters Kluwer a.s., 2016). Rovněž judikatura, s níž se zdejší soud ztotožňuje, nepochybuje o tom, že obecní policie je oprávněna využívat stacionární automatizované technické prostředky používané bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018-36, či ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-39). Způsob měření ani typy měřidel, které je obecní policie oprávněna použít, zákon podrobněji neupravuje. Ze zákona o metrologii pouze vyplývá, že k měření může používat pouze měřidel, u nichž bylo ověřeno, že mají požadované metrologické vlastnosti, a to pouze po dobu platnosti daného ověření (viz Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75). Výklad žalobkyně, že měřením v místě určeném Policií České republiky je třeba rozumět měření „*přímo v terénu a nikoli vzdáleně např. z kanceláře*“, neplyne z jazykového vyjádření a nelze ho dovodit ani jinými výkladovými metodami. Zákonodárce žalobcem naznačené omezení způsobu měření pro obecní policii v § 79a zákona o silničním provozu nevyjádřil. I úsekové měření za využití stálého automatizovaného technického prostředku bez obsluhy přítomné na místě je měřením, které probíhá na místě určeném Policií České republiky, v daném případě na silnici x v obci M.. Ze zákona nelze dovodit, že by

pravomoc obecní policie provádět měření na základě zákonného zmocnění dle § 79a zákona o provozu měla být omezena na souvislost s příkazním řízením na místě. Nelze zaměňovat pravomoc obecní policie projednat vybrané přestupky uložením pokuty příkazem na místě dle § 124 odst. 11 zákona o silničním provozu a pravomoc obecní policie podílet se v rozsahu stanoveném zákonem o silničním provozu na dohledu na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích měřením rychlosti vozidel dle § 79a zákona o silničním provozu. Zákon o obecní policii, zákon o odpovědnosti za přestupky i zákon o silničním provozu vychází z toho, že dohledová působnost obecní policie (obdobně jako Policie České republiky) je širší než působnost k projednání odhalených přestupků. Obecní policie je oprávněna provádět měření dle § 79a zákona o silničním provozu, přičemž v případě podezření, že byl spáchán přestupek (k jehož projednání není obecní policie oprávněna), je strážník povinen oznámit příslušnému orgánu, do jehož působnosti projednání přestupku patří, a oznámení doložit důvody nebo důkazy, o něž se podezření opírá, dle ustanovení § 10 odst. 2 a 3 zákona o obecní policii, které je speciální ve vztahu k § 73 zákona o odpovědnosti za přestupky. Soud shrnuje, že právní úprava nevylučuje na určených úsecích měření prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy pro účely dohledu nad bezpečnostní provozu, při němž nedochází ke ztotožnění řidiče vozidla bezprostředně po spáchání skutku. V posuzovaném případě městská policie provedla měření v místě určeném policií a podezření ze spáchání přestupku oznámila věcně příslušnému městskému úřadu [srov. § 124 odst. 5 písm. j) zákona o silničním provozu]. Tato námitka tedy není důvodná. Žalobce v žalobě nezpochybňoval závěr žalovaného, že působnost městské policie v obci M. je založena veřejnoprávní smlouvou k zajišťování činnosti podle zákona o obecní policii ze dne 17. 7. 2006.

35. Žalobce namítá, že provozování kamerového systému obecní policií pro účely detekování provozovatelů, kteří nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, není legitimní, neboť jeho primárním cílem je zvýšení příjmů rozpočtů obcí.
36. Jak již bylo výše uvedeno, obecní policie je na základě zákona oprávněna provádět měření na místech určených policií za účelem zvýšení bezpečnosti provozu s použitím měřidel, které mají platné ověření, že splňují požadované metrologické vlastnosti. Z osudu uhrazené pokuty jakožto příjmu rozpočtu obce nelze dovodit, že by úsekového měření rychlosti v daném místě nebylo zavedeno za legitimním účelem zvýšení bezpečnosti silničního provozu, ale s cílem zvýšení příjmů rozpočtu obce. V bodu 109 nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, Ústavní soud *obiter dictum* poznamenal, že orgány veřejné moci jsou povinny usilovat o to, aby rozmístění automatizovaných technických prostředků skutečně bránilo vzniku škodlivých následků spojených s porušováním povinností řidiče, a aby naopak nesloužilo především naplňování obecních rozpočtů, jejichž jsou pokuty, respektive určené částky příjmem (§ 125e odst. 6 a § 125h odst. 8 zákona o silničním provozu). V tomto ohledu však žalobce nic konkrétního netvrdí. Zájem na zajištění bezpečnosti silničního provozu prostřednictvím automatizovaných prostředků měření rychlosti lze odvíjet i od povahy místa, kde se má rychlost měřit, jde-li o místo, kde překročení rychlosti zvyšuje riziko krizových situací (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 9. 2019, sp. zn. III. ÚS 2478/19). Správní orgány přitom v rámci úvahy o výši pokuty poukázaly na to, že v daném případě jde o velmi frekventovanou komunikaci v obci, která je po celý den využívána nejen řidiči vozidel, ale i chodci a cyklisty. Důsledný dohled nad dodržováním rychlostního limitu úsekovým měřením v daném místě přispívá k zajištění bezpečnosti silničního provozu, a to zejména jeho zvlášť zranitelných účastníků, chodců a

cyklistů. Provozovatel vozidla, který rozhoduje o tom, kdo vozidlo užívá, má povinnost zajistit, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Kdyby nedošlo k překročení rychlosti v obci, nebyl by dán prostor k uložení pokuty, která by nemohla být příjmem jejího rozpočtu. Obecný poukaz žalobce na to, že mnohé obce a města neplní důsledně povinnosti plynoucí z § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, nepředstavuje řádný samostatný žalobní bod, neboť není vztažen ke konkrétnímu případu. Žalobce netvrdil, že by v tomto případě nebyla povinnost plynoucí z § 24b odst. 2 zákona o obecní policii splněna. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobní námitku důvodnou.

37. Dále žalobce namítal, že není zřejmé, kdo použil automatizovaný technický prostředek bez obsluhy pro dohled nad bezpečnostní provozu. Namítal také, že na základě smluvní dokumentace, kterou si vyžádal od města V., nebylo možné potvrdit ani vyvrátit pochybnosti o možné ekonomické participaci soukromé společnosti a vytýkal žalovanému, že doplnil dokazování o listiny dostupné z webové adresy, aniž poskytl žalobci možnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim před vydáním rozhodnutí.
38. K možné participaci soukromého subjektu na měření rychlosti se vyjádřil opakovaně Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014-27, vyložil § 79a zákona o silničním provozu tak, že zařízení může být pronajato od soukromého subjektu, přičemž instalaci a nastavení měřicího přístroje nemusí nutně provádět zaměstnanec městské policie: *„Po městské policii nelze požadovat, aby zaměstnávala techniky schopné instalace a nastavení stacionárních měřících zařízení. Je proto přípustné, aby tuto instalaci a nastavení prováděl externí subjekt. Nelze však připustit, aby byl tento subjekt současně hmotně zainteresován na výsledcích měření stacionárního zařízení.“* (bod [38]). Na tento závěr navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018-36, v němž konstatoval, že *„instalaci a nastavení stacionárních měřících zařízení, jakož i údržbu software a hardware těchto zařízení, které jinak užívá obecní policie, mohou provádět třetí osoby. Není však přípustné, aby takováto třetí osoba měla jakýkoliv hmotný zájem na výsledcích měření stacionárního zařízení.“* V obou případech Nejvyšší správní soud zdůraznil, že stacionární radary měří rychlost automaticky při průjezdu vozidel, a proto je jejich správné nastavení stěžejní. Tím, že instalaci software, jeho upgrade a celkový servis zařízení provádí soukromý subjekt hmotně zainteresovaný na výsledcích měření, dochází k porušení § 79a odst. 1 zákona o silničním provozu.
39. Z podkladů obsažených v předloženém správním spisu vyplývá, že měření rychlosti v úseku určeném policií prováděla městská policie (viz oznámení městské policie o podezření ze spáchání přestupku včetně fotografie a údajů z měřicího zařízení a policií schválená žádost o souhlas s určením úseků pro provádění kontroly dodržování rychlosti měřením radarem a úsekovým měřením rychlosti městskou policií) s participací společnosti G. CZ. Ta se dle smlouvy o spolupráci mezi městem Votice a G. CZ podílela na realizaci projektu „Klidné město“ spočívajícího v provozování úsekového měření rychlosti a penalizačních systémů a provozování kamerového dohledu nad dodržováním pravidel silničního provozu a měření rychlosti jízdy tím, že poskytla měřicí zařízení a technologie (čl. 3.1 a 7.4 smlouvy o spolupráci ze dne 2. 1. 2018), byla zejména povinna odstraňovat jejich případné závady (čl. 3.3, 3.5 a 7.3 smlouvy o spolupráci ze dne 2. 1. 2018) a prováděla údržbu systému. Údaje získané provozováním úsekového měření a kamerového dohledu měly být ukládány na server města s tím, že G. CZ k nim měla přístup pouze po zpřístupnění městem z důvodu provádění údržby (čl. 3.4). Dle čl. 8.4 se

G. CZ neměla podílet na vedení přestupkového řízení a vymáhání pokut a neměla mít přístup k výsledkům měření (nad rámec provádění údržby dle čl. 3.4). Uvedené zapojení soukromého subjektu je v zásadě přípustné a v souladu s § 79a zákona o silničním provozu, jak je vykládán judikaturou Nejvyššího správního soudu, za podmínky, že tato společnost nebyla přímo hmotně zainteresována na tom, aby zjištěných přestupků bylo co nejvíce, tedy pokud se výše odměny za poskytnutí zařízení, technologie a související servis neodvíjela od počtu zjištěných porušení rychlosti. Soud dodává, že se ztotožňuje s žalovaným, že chyba v číslování článků ve smlouvě sama o sobě nevyvolává zásadní pochybnosti, neboť s ohledem na návaznost textu na straně 1/4 a 2/4 nic nenásvědčuje tomu, že by text smlouvy založené ve spise nebyl úplný a nejednalo se pouze o běžnou chybu v číslování článků. Ani použité styly na jednotlivých stranách smlouvy se neliší, pouze číselné označení článku 3.1 je oproti ostatnímu číslování tučně, k čemuž mohlo snadno dojít při přípravě dokumentu (číslo navazuje na tučné označení „Článek 3“). Pokud jde o odměnu, smlouva odkazuje na výši uvedenou v příloze č. 1 (čl. 4.1).

40. Žalovaný se v reakci na odvolací námitky žalobce s přílehlavým odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 107/2018-36 a v něm citovaný rozsudek č. j. 9 As 185/2014-27 pokusil rozptýlit obavy žalobce ohledně objektivitu měření rychlosti odkazem na „*veřejně dostupnou smlouvu uzavřenou dne 1. 2. 2017 mezi smluvními stranami: Městem V. a společností G. CZ, spol. s r.o., dostupnou na adrese <https://smlouvy.gov.cz/smlouva/4570224>*“, z níž učinil skutkové zjištění, že měsíční odměna G. CZ je stanovena ve výši 20 000 Kč měsíčně bez DPH bez ohledu na množství postihů, které automatizovaný technický prostředek zaznamená, z čehož dovodil, že G. CZ není hmotně zainteresována na postihu řidičů za spáchané přestupky.
41. Z obsahu předloženého správního spisu neplyne, že by označená smlouva byla učiněna jeho součástí, bylo jí provedeno dokazování a že by žalobci bylo umožněno se před vydáním rozhodnutí s tímto podkladem, z něhož žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, seznámit a vyjádřit se k němu. Žalobce ani nemohl předpokládat, že žalovaný bude z tohoto nově opatřeného podkladu při vydání napadeného rozhodnutí vycházet, jestliže ve výzvě ze dne 25. 11. 2019, kterou byl žalobce poučen o možnosti seznámit se s podklady, bylo uvedeno, že spisová dokumentace byla doplněna (pouze) o žádost o souhlas s určenými úseky měření rychlosti městskou policií, která byla současně zástupci žalobce spolu s výzvou zaslána. Soud v této souvislosti připomíná závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 30/2009-70, v němž se uvádí: „*Zjišťuje-li soud obsah určité internetové stránky za účelem vyjasnění si skutkových otázek, může se tak stát toliko v rámci dokazování. Vědomost o obsahu určité internetové stránky totiž nemůže být skutečností obecně známou, kterou podle § 121 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. není třeba dokazovat.*“ Z těchto závěrů vychází i navazující judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 2. 10. 2019, č. j. 6 As 53/2019-41, či ze dne 14. 4. 2020, č. j. 9 As 315/2018-40). Ačkoli byly tyto závěry vysloveny ve vztahu k dokazování před soudem, lze je přiměřeně vztáhnout i na dokazování ve správním řízení. Podstatné je, že obsah dokumentů dostupných na internetu není skutečností obecně známou. Žalovaný pochybil, pokud na základě uvedené smlouvy učinil závěr o tom, že G. CZ není hmotně zainteresována na postihu řidičů, aniž smlouvu dostupnou na webových stránkách učinil součástí správního spisu, provedl jí dokazování a umožnil žalobci se s tímto podkladem seznámit a vyjádřit se k němu [§ 36 odst. 3 ve spojení s § 90 odst. 1 písm. c) a § 93 odst. 1 správního řádu]. Jak ostatně uvádí i žalovaný ve vyjádření k žalobě, na tomto zjištění bylo založeno vypořádání jedné z odvolacích námitek žalobce. Nelze proto souhlasit

s vyjádřením žalovaného, pokud uvádí, že šlo o konstatování učiněné toliko na okraj či nad rámec nutného odůvodnění. Soud se tedy ztotožňuje s námitkou žalobce, že žalovaný podstatně porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, jestliže vyšel ze smlouvy zveřejněné na webových stránkách, aniž umožnil žalobci se před vydáním rozhodnutí se s ní seznámit a vyjádřit se k ní. Námitka je tedy důvodná. Jelikož závěr žalovaného, že G. CZ neměla hmotný zájem na výsledku měření, postrádá podklad v předloženém správním spise, nelze jej ani věcně přezkoumat. Soud i s ohledem na výše uvedenou nezákonnost spočívající v tom, že městský úřad zahájil řízení, aniž učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku (řidiče), která je prvotním důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, z důvodu hospodárnosti nepřistoupil k doplnění dokazování smlouvou dostupnou na internetových stránkách ani dalšími listinami, na něž žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazoval.

42. Žalobce rovněž namítá, že pokuta byla uložena v nepřiměřené výši, neboť správní orgány nezohlednily osobní poměry žalobce, zejména skutečnost, že jde o první přestupek žalobce. Současně namítá porušení legitimního očekávání, které mu dle jeho názoru vzniklo na základě výzvy dle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu, kterou byl vyzván k úhradě částky 800 Kč.
43. Soud neshledal, že by došlo k porušení zásady legitimního očekávání. Podle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu se určená částka stanoví ve stejné výši jako pokuta, kterou lze uložit příkazem na místě. Při stanovení určené částky obecní úřad obce s rozšířenou působností přihlédne k závažnosti porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k). Podle § 125c odst. 7 písm. b) zákona o silničním provozu se příkazem na místě uloží pokuta do 1 000 Kč za přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4.
44. Žalobce jakožto osoba práva znalá musel vědět, že částka určená ve výzvě dle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu se odvíjí od sazby stanovené pro pokutu ukládanou za přestupek příkazem na místě, a je tedy nižší, než je rozmezí pro uložení pokuty stanovené v § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, přičemž ve vztahu k případnému uložení pokuty v řízení o přestupku provozovatele vozidla se neuplatní zákaz *reformationis in peius*. Ostatně i ve výzvě, která byla žalobci zaslána, je uvedeno, že v případě řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se uloží pokuta v rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. Je-li následně uložena provozovateli vozidla pokuta za přestupek v zákonném rozmezí, nelze z její odlišné výše oproti částce určené ve výzvě s ohledem na uvedená zákonná ustanovení dovozovat porušení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť jde o právně odlišnou situaci. Žalobce pak netvrdil, že by zde existovala ustálená jednotná dlouhodobá správní praxe, která by v obdobných případech postupovala tak, že je pokuta ukládána ve stejné výši. Nadto je třeba připomenout, že zásada legitimního očekávání je omezena dalšími zásadami, zejména zásadou legality. Uložení pokuty ve výši 800 Kč by znamenalo uložit pokutu výrazně pod dolní hranici zákonné sazby pokuty. K tomu by mohly správní orgány přistoupit, pouze pokud by shledaly naplnění alespoň jednoho z předpokladů uvedených v § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný v daném případě důvody pro aplikaci výjimečného institutu v podobě mimořádného snížení výměry dle § 44 zákona o

odpovědnosti za přestupky neshledal. Soud souhlasí s žalovaným, že z obsahu spisu se existence okolností odůvodňujících tento postup nepodává, přičemž ani žalobce je v žalobě netvrdil. Námitka porušení legitimního očekávání tedy není důvodná.

45. Žalobce dále namítal, že výše pokuty byla odůvodněna nedostatečně, neboť se správní orgán konkrétně nevyjádřil k jednotlivým okolnostem, které ho vedly k jejímu určení, nesouhlasil s charakteristikou místa spáchání jako frekventovaným místem, a namítal, že žalovaný nepřihlédl k tomu, že jde v případě žalobce o první přestupek.
46. Základní vodítka pro určení druhu správního trestu a jeho výměry obsahuje § 37 zákona o přestupcích. Podle tohoto ustanovení se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména a) k povaze a závažnosti přestupku, c) k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, f) u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku, g) u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti (...). Ustanovení § 38 pak obsahuje demonstrativní výčet kritérií pro posouzení povahy a závažnosti přestupku. Správní orgány přitom mají při ukládání sankce široký prostor pro uvážení.
47. Je třeba zdůraznit, že kritéria vyjmenovaná v § 37, resp. 38 zákona o přestupcích jsou demonstrativní (srov. užití slovo „zejména“), není tedy třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich. Účelem uvedených ustanovení je dát správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná. Správní orgán v posuzované věci nepřekročil zákonné meze správního uvážení a stanovil sankci v přiměřené výši (srov. obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2016, č. j. 6 As 119/2016-36, či ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 As 80/2020-36). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 80/2020-36, *„trestání za běžné přestupky typu překročení nejvyšší dovolené rychlosti má být v zásadě rutinní, časově nenáročnou záležitostí, která předpokládá rychlé a efektivní vyřešení celé věci. Toho není možno dosáhnout nepřiměřeným zvyšováním požadavků kladených na správní orgány při odůvodňování výše uložené sankce.“*
48. V posuzované věci byla žalobci pokuta ukládána dle § 125f odst. 4 s přihlédnutím k § 125c odst. 5 písm. g) bod 4 zákona o silničním provozu, tedy v zákonné sazbě od 1 500 do 2 500 Kč. Pokuta byla uložena uprostřed zákonem stanoveného rozmezí. Správní orgány, jejichž rozhodnutí tvoří jeden celek, se v souladu s § 37 zákona o přestupcích dostatečně zabývaly okolnostmi, které považovaly v konkrétním případě za relevantní. Při individualizaci trestu správní orgány zohlednily zejména míru porušení rychlosti a s tím související intenzitu ohrožení chráněného zájmu na bezpečnosti a plynulosti provozu, kdy nejvyšší dovolená rychlost v obci byla porušena o 12 km/h (po odečtení tolerance), a dále okolnosti místo, v němž došlo k jednání naplňujícímu skutkovou podstatu přestupku řidičem. Přihlédly k tomu, že k výraznému porušení rychlosti došlo na velmi frekventované komunikaci v obci intenzivně využívané nejen motorovými vozidly, ale též cyklisty a chodci, tedy zvláště zranitelnými účastníky provozu. Soud souhlasí se správními orgány, že takovéto porušení rychlosti na frekventované komunikaci v obci, na níž se pohybují cyklisté a chodci, je velmi závažné. Soud považuje za nadbytečné na tomto místě rozvádět možné dopady rozdílu doby reakce řidiče a brzdných drah vozidla při rychlostech 50 km/h (maximální dovolená rychlost v místě) a 62 km/h (naměřená rychlost po odečtu tolerance) v obci, v níž je obzvláště třeba mimořádné opatrnosti řidiče, resp. dodržování zákonem stanovených pravidel. Žalobce během správního řízení nenamítal, že správní

orgány opomněly přihlédnout k jeho (specifickým) osobním poměrům a netvrdil v tomto ohledu žádné konkrétní okolnosti, které by měly být zohledněny. Pokud žalobce poukazuje na to, že v jeho případě jde o první přestupek, pak je třeba říci, že zákon o odpovědnosti za přestupky považuje spáchání více přestupků či jejich opakované páčání za přitěžující okolnost [§ 40 písm. b) a c) zákona o odpovědnosti za přestupky], naopak skutečnost, že jde o první přestupek není polehčující okolností, kterou by bylo třeba zvlášť zohlednit (§ 39 *a contrario* téhož zákona). Pokud žalobce zpochybňuje posouzení správních orgánů, že k porušení rychlosti řidičem došlo na velmi frekventované komunikaci s tím, že popsaná situace dopadá na 99 % menších obcí a že správní orgány měly své tvrzení o frekventovaném místě dostatečně konkrétně odůvodnit, soud se s touto námitkou neztotožňuje. Tato okolnost je v daném případě zjevná, neboť k porušení došlo na silnici I. třídy, která je významnou spojnici mezi dálnicí D1, Tábořem, Českými Budějovicemi a dále Rakouskem. Nejde o situaci, které je vystaveno 99 % menších obcí, nicméně i pokud by tomu tak bylo, nebyl by to důvod, aby se k situaci v místě při posouzení závažnosti přestupku nepřihlíželo. Frekventovanost komunikace za současného pohybu chodců a cyklistů zvyšuje míru ohrožení chráněného zájmu, jímž je bezpečnost a plynulost provozu. Soud shrnuje, že správní orgány dostatečně vyjevily své úvahy ohledně výše sankce, které lze považovat za racionální a nevybočující z mezí správního uvážení (k omezenému rozsahu soudního přezkumu správního uvážení při ukládání sankcí lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-6, 2671/2012 Sb. NSS). Uložení pokuty v polovině zákonné sazby v dané situaci nelze považovat za projev libovůle či šikany. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobní bod směřující proti výši pokuty důvodným.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost a pro vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
50. Důkazy dokladem o doručení napadeného rozhodnutí zmocněnci žalobce a smlouvami poskytnutými žalobci městem Votice soud neprovedl, neboť jsou obsaženy ve správním spise, jehož obsah není předmětem dokazování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Důkaz fotografií z konce úsekového měření soud neprovedl, neboť dle tvrzení žalobce byla pořízena po vydání napadeného rozhodnutí, tudíž se netýká skutkového stavu, který tu byl v době jeho vydání a z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází.
51. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl naproti tomu plně úspěšný, a má proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a nákladech na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení, náhrada hotových výdajů a náhrada daně z přidané hodnoty. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s ustanovením § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce žalobce provedl v řízení dva účelné úkony právní služby ve

smyslu § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a seps žaloby. Odměna za každý z těchto úkonů právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu]. Celková výše odměny tedy činí 6 200 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobce též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby dle ustanovení § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, celkem tedy 600 Kč. Jelikož zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, je součástí nákladů žalobce též náhrada této daně, kterou je zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), ve výši 21 % z částky 6 800 Kč, tedy 1 428 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. listopadu 2020

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
soudkyně